

3. Советское административное право/под ред. В. И. Поповой и М. С. Студеникиной. М.: Юрид. лит., 1988. 320 с.

4. Галаган И.А. Административная ответственность в СССР. Воронеж: ВГУ, 1970. 267 с.

5. Державне управління: теорія і практика/за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ: Юринком Інтер, 1998. 432 с.

6. Гришина Н.В. Вдосконалення правового регулювання адміністративної відповідальності в праві України // Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих вчених: зб.наук. праць. Харків: Видавництво ХНУВС, 2006. С. 66—69.

ХОЗЛУ Іван,
*викладач кафедри адміністративно-
правових дисциплін факультету № 2
Донецького державного університету
внутрішніх справ, м. Кропивницький,
Україна*

ЩОДО ПРАВОВИХ ПІДСТАВ ЗУПИНКИ ВОДНОГО ТРАНСПОРТУ ПРАЦІВНИКАМИ ПОЛІЦІЇ

Забезпечення безпеки судноплавства на внутрішніх водних шляхах відноситься до числа найбільш актуальних та затребуваних напрямків науки адміністративного права. Зазначений факт частково пояснюється тим, що відповідно до статистичних даних кількість водних об'єктів на території України становлять: 63 119 річок, близько 20 тис. озер, 1 054 водосховища, близько 50 790 ставів [1].

Аналіз положень нормативно-правових актів щодо забезпечення безпеки на водному транспорті, свідчить про існування адміністративно-правових механізмів щодо його забезпечення, які реалізуються різними органами публічного адміністрування, до яких віднесено Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної

політики у сфері внутрішнього водного транспорту, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері внутрішнього водного транспорту, національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері транспорту, державна спеціалізована експертна установа з технічного розслідування подій на транспорті, Національна поліція України, місцеві державні адміністрації, інші органи виконавчої влади в межах своїх повноважень.

Потреба ефективної реалізації зазначених специфічних функцій обумовила необхідність та своєчасність утворення у структурі центрального органу управління поліції спеціалізованого підрозділу. Так, у 2017 році у структурі Національної поліції України було утворено Управління організації діяльності підрозділів поліції на воді та повітряної підтримки, яке забезпечувало координацію поліцейських підрозділів на воді, груп з використання безпілотних літальних апаратів та впровадження в діяльність гелікоптерів. У 2020 році зазначений підрозділ було реформовано в Управління авіації та поліції на воді Національної поліції України.

Але на теперішній час досі не врегульовано правовий механізм зупинки водного транспорту працівниками поліції, що прямо впливає на якість виконання поставлених завдань із забезпечення безпеки на внутрішніх водних шляхах.

Підстави для зупинки транспортних засобів підрозділами поліції у загальному вигляді визначені ст. 35 Закону України «Про Національну поліцію» [2]. Виходячи з аналізу вказаної статті, можна дійти висновку, що законодавець використовує вузьке розуміння терміну «транспортні засоби», маючи на увазі лише дорожні транспортні засоби, за рядом ознак:

По-перше, законодавцем застосовується термін «водій», тобто особа, яка керує транспортним засобом і має посвідчення водія відповідної категорії [3], однак особа котра має право на керування судном, водним мотоциклом та керує ними є капітаном (судноводієм) [4].

По-друге, однією з підстав зупинки транспортного засобу є порушення водієм Правил дорожнього руху, затверджених Постановою Кабінету Міністрів

України від 10 жовтня 2001 року № 1306 [3], у свою чергу капітан (судноводій) під час керування водним транспортом користується Правилами судноплавства на внутрішніх водних шляхах України, затверджених наказом Міністерства транспорту України від 16 лютого 2004 року № 91 [4].

На теперішній час, єдині правові підстави для зупинки водного транспорту визначені п. 6 ст. 5 Закону України «Про внутрішній водний транспорт», відповідно до котрого, до повноважень Національної поліції України сфері внутрішнього водного транспорту належить: 1) контроль за виконанням місцевих правил плавання для малих, спортивних суден і водних мотоциклів та використання засобів для розваг на воді; 2) проведення перевірок судових документів, міжнародних посвідчень на право управління прогулянковим судном та посвідчень судноводія малого судна або водного мотоцикла, а також документів, що надають право управління прогулянковим судном, малим судном, водним мотоциклом, виданих до набрання чинності цим Законом, зупиняє такі судна для здійснення такої перевірки [4].

Висновки. Враховуючи вищевикладене, вважаємо за доцільне внести доповнення до ст. 35 Закону України «Про Національну поліцію», в частині розмежування правових категорій «водій» та «судноводій», що надасть чітко визначені правові підстави для зупинки окремих видів транспорту, зокрема й водного, підрозділами поліції.

Список використаних джерел

1. Хільчевський В. К. Сучасна характеристика поверхневих водних об'єктів України : водотоки та водойми. *Гідрологія, гідрохімія і гідроекологія*. 2021. № 1 (59) с. 17-27;
2. Про Національну поліцію України : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2015. № 40-41. ст.379;
3. Про Правила дорожнього руху : Постанова Кабінету Міністрів України від 10.10.2001 № 1306. *Офіційний вісник України*. 2001. № 41, ст. 1852;